

λιποθυμία, απ' την οποία ο γιατρός πίστεψε ότι δε θα συνερχόταν ποτέ... Τίποτα απ' αυτά δεν ξέχασε η Αϊσέ και μερικές φορές τα έβλεπε ακόμη στον ύπνο της.

«Θα γίνω σχεδιάστρια μόδας και θα κάνω ό,τι θέλω στη ζωή μου» τους είχε πει με τρεμάμενη φωνή, όταν ξύπνησε τριάντα έξι ώρες μετά τη λιποθυμία της.

«Να τα μαζέψεις και να σηκωθείς να φύγεις!» της ούρλιαξε η μητέρα της. «Μας ντρόπιασες, ατίμασες την οικογένειά μας, δεν έχουμε πια κόρη».

Ο πατέρας της έστριψε το παχύ μουστάκι του συνοφρυωμένος και πρόσθεσε: «Να πας στην Κωνσταντινούπολη, εκεί που ζουν όλοι οι απόκληροι και οι εγκληματίες και οι άπιστοι!».

«Πολύ καλή ιδέα!» μονολόγησε η Αϊσέ και μάζεψε τα λιγοστά υπάρχοντά της. Ο μόνος λόγος που λυπόταν που έφευγε ήταν πως θα αποχωριζόταν τον μικρό της αδερφό. Ο Ορχάν την είχε θερμοπαρακαλέσει να τον πάρει μαζί της κι αυτή το είχε σκεφτεί σοβαρά. Όταν όμως το ψυλλιάστηκαν οι γονείς τους, τον κλείδωσαν στο πατάρι και του έδιναν φαγητό μόνο μια φορά την ημέρα.

Κανένας δεν αποχαιρέτησε την Αϊσέ το βράδυ που έφυγε. Μόλις βγήκε απ' το σπίτι κι αφού έκανε μερικά βήματα, φώναξε με όλη τη δύναμή της: «ΟΡΧΑΝ, Μ' ΑΚΟΥΣ; ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ ΤΙΠΟΤΑ... ΘΑ ΓΥΡΙΣΩ ΝΑ ΣΕ ΠΑΡΩ, Μ' ΑΚΟΥΣ;». Έστησε αυτί και αφουγκράστηκε. Πέριμενε να ακούσει τη φωνή του, μια αντίδραση, μια ανταπόκριση. Η καρδιά της σφίχτηκε όταν τίποτα δε διέκοψε

τη νεκρική σιγή της νύχτας. Την είχε ακούσει άραγε ο αδερφός της; Δεν πέρασε μέρα από τότε που να μην το αναρωτήθηκε αυτό.

Με οτοστόπ είχε προσπαθήσει να φύγει απ' το χωριό, μόνο που δε σταματούσε κανείς. Το κορίτσι πέθαινε της πείνας, όμως κανένας συγχωριανός δεν την πλησίαζε να τη βοηθήσει, παρότι την έβλεπαν, στην έξοδο του χωριού, στον κεντρικό δρόμο να περιμένει... (Ήταν σίγουρη πως κάποιοι ήθελαν να της πάνε φαγητό, ήταν καλοί άνθρωποι οι περισσότεροι συγχωριανοί της και τη νοιάζονταν, όμως όλοι φοβόντουσαν τον πατέρα της.)

Περίμενε να σταματήσει και να την πάρει κάποιο αμάξι για δύο μέρες και δυο νύχτες. Ο ήλιος την έκαιγε την ημέρα, τα κουνούπια την έτρωγαν τη νύχτα. Είχε πειστώσει όμως. Θα πήγαινε στην Κωνσταντινούπολη, ο κόσμος να χαλούσε.

Ήταν μισοζαλισμένη απ' τον ήλιο, κουλουριασμένη στην άκρη του δρόμου, όταν ένα ακριβό αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά της. Στην αρχή δεν μπορούσε να δει καθαρά τη φιγούρα που βγήκε απ' το αμάξι – πρόσεξε μόνο μια φωτογραφική μηχανή που στραφτάλιζε στον ήλιο...

Ο οδηγός ήταν ο νεαρός Έλληνας φωτογράφος Βαγγέλης Θεολόγου, που αποδείχτηκε ο σωτήρας της. Επιστρέφοντας από ένα μεγάλο φωτορεπορτάζ στα βάθη της Ανατολίας είδε μια δαρμένη, εξαντλημένη κοπέλα

και αφού άκουσε την ιστορία της, τη μετέφερε στον προορισμό του, την Κωνσταντινούπολη...

Και τώρα, έναν χρόνο αργότερα, στις όχθες του Βοσπόρου, σκεφτόταν τα χίλια πράγματα που είχαν συμβεί από τότε που έφυγε απ' το σπίτι. Αυτό που την έκαιγε όμως πιο πολύ ήταν το πώς θα κατάφερνε να ξαναπάει στο χωριό και να αποσπάσει τον αδερφό της απ' τα χέρια των γονιών τους.

Ακόμα και τώρα που ετοιμαζόταν να παρουσιάσει την πρώτη της κολεξιόν δεν ένιωθε και τόσο χαρούμενη. Η έμπνευση την είχε εγκαταλείψει και ούτε καν ο Βόσπορος δεν κατάφερνε να τη γαληνεύσει. Καθώς πήγε να σηκωθεί απ' το παγκάκι, ένιωσε κάτι να την τραβάει πίσω με δύναμη. Τινάχτηκε πάνω κι άκουσε ένα «χρατς»! Το παγκάκι ήταν φρεσκοβαμμένο! Και τώρα το φουστάνι της είχε γεμίσει γαλάζιες ρίγες. «Καταστροφή» μούρμούρισε «ήταν το φόρεμα που θα φορούσα τη βραδιά της επίδειξης...».

Όταν όμως είδε το πίσω μέρος του φορέματός της σε έναν καθρέφτη λίγο αργότερα, το χαμόγελο επέστρεψε στο πρόσωπό της. Έστω και κατά λάθος, το φουστάνι της είχε γίνει πανέμορφο – και πολύ πρωτότυπο. Και της είχε μόλις δώσει μια πολύ καλή ιδέα...

Η Νάσια είχε βγάλει πρόγραμμα τριημέρου για τις φωτογραφίες στα διάφορα αξιοθέατα του νησιού. Πίστευε ότι η μητέρα της και η Άλκηστη θα το θεωρούσαν αγγαρεία να την πηγαινοφέρνουν σε όλα αυτά τα μέρη, αλλά αυτές είχαν καταχαρεί. Ήταν μια τέλεια ευκαιρία να δούνε όλες τις ομορφιές της Σαντορίνης.

«Και τι θα τις κάνεις όλες αυτές τις φωτογραφίες;» τη ρώτησε η Άλκηστη καθώς έμπαιναν στο αυτοκίνητο με προορισμό τον προϊστορικό οικισμό στο Ακρωτήρι.

«Είναι για ένα φωτορεπορτάζ των Α...» είπε αφηρημένη η Νάσια και ξαφνικά συνειδητοποίησε πως κατά λάθος θα αποκάλυπτε τη σχέση της με τους ΑΟΡ.

«Των Α;...»

«Εεε... των Ανταποκριτών Φωτογράφων Ελλάδας» απάντησε επινοώντας στα γρήγορα μια λέσχη και πρόσθεσε: «Η λέσχη των Ανταποκριτών Φωτογράφων Ελλάδας κάνει έναν μεγάλο διαγωνισμό και θα στείλω ως συμμετοχή φωτογραφίες απ' τη Σαντορίνη».

Με το που μπήκαν στον προϊστορικό οικισμό, η Νάσια ένωσε την αναπνοή της να κόβεται. Αισθάνθηκε σαν να ταξίδεψε με μια χρονομηχανή στο μακρινό παρελθόν. Μέσα στον τεράστιο, με κλειστή οροφή, χώρο υπήρχαν πέτρινα κτίρια, αγορές, μικρά τούνελ, πλατειούλες, μεγάλα πιθάρια και άλλα εργαλεία μέχρι εκεί